

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 293/2024
14.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Петровић адвокат из ..., против туженог ЈКП „Градско саобраћајно предузеће Београд“ из Београда, чији је пуномоћник Драган Јовановић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3817/23 од 21.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 14.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као носивана ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3817/23 од 21.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3817/23 од 21.09.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 7304/21 од 02.03.2023. године у првом ставу изреке тако што је усвојен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да, на име разлике у висини накнаде трошкова за исхрану у току рада у периоду од новембра 2018. године до октобра 2021. године која се исплаћује у готовом новцу, исплати тужиоцу новчане износе наведене у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 7304/21 од 02.03.2023. године у другом ставу изреке тако што је усвојен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да, на име разлике у висини накнаде трошкова за исхрану у току рада која се исплаћује у боновима за период од новембра 2018. године до октобра 2021. године, исплати тужиоцу новчане износе наведене у том ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у трећем ставу изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 7304/21 од 02.03.2023. године тако што је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 5.988,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове првостепеног поступка у износу од 62.952,00 динара. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове другостепеног поступка у износу од 41.952,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 403. став 2. тачка 2. и чланом 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је у спорном периоду исплаћивао тужиоцу накнаду за исхрану у току рада, сразмерно броју радних дана, у вредности бона од 140,20 динара и у новцу, у износу од 240,30 динара. Висина тужбеног захтева, потраживане разлике накнаде за исхрану у току рада која се делом исплаћује у боновима а делом у новцу, између странака није била спорна.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев.

Запослени има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада у складу са општим актом и уговором о раду, ако послодавац то право није обезбедио на други начин (члан 118. став 1. тачка 5. Закона о раду). Посебним колективним уговором за јавна предузећа у комуналној и стамбеној делатности Града Београда („Службени лист Града Београда“ број 78/18) прописано је да запослени има право на накнаду за трошкове исхране у току рада у висини од 500,00 динара по радном дану (члан 23. став 1). Исти износ накнаде предвиђен је и чланом 64. став 1. Колективно уговора туженог („Службени лист Града Београда“ број 96/18), с тим што се део тог износа (300,00 динара) исплаћује у новцу, а део (200,00 динара) у боновима за исхрану.

Тужени је накнаду ових трошкова исплаћивао у износима умањеним за порезе и доприносе, полазећи од принципа бруто зараде прописаног чланом 105. Закона о раду. Тужилац поднетом тужбом тражи исплату разлике до износа од 500,00 динара по радном дану (300,00 динара у готовом новцу и 200,00 динара у боновима за исхрану), предвиђеног чланом 64. став 1. Колективног уговора туженог.

По становишту другостепеног суда, тумачење одредбе члана 64. став 1. Колективног уговора туженог, у погледу износа накнаде трошкова исхране у току рада, не упућује на примену тзв. „бруто принципа“ приликом њихове исплате, због чега тужилац основано потражује разлику до износа од 500,00 динара (у новцу и боновима) по радном дану.

Изложено правно становиште прихвата и ревизијски суд. Право запосленог на накнаду трошкова за исхрану у току рада, предвиђено чланом 118. став 1. тачка 5. Закона о раду, остварује се у складу са општим актом послодавца и уговором о раду, чије се одредбе тумаче онако како гласе (члан 99. став 1. Закона о облигационим односима). У Колективном уговору туженог наведен је конкретан новчани износ који

се на име трошкова исхране исплаћује запосленом по радном дану. Због тога се, без обзира на успостављени принцип бруто зараде из члана 105. Закона о раду, не може на штету запосленог претпоставити да је реч о уговореним бруто износима, јер то није изричито предвиђено.

Из наведених разлога, по оцени Врховног суда, нису основани наводи ревидента да је у овом спору погрешно примењено материјално право, због чега је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић